

Odwołanie złożone 2 czerwca 2004 r. przez Marie-Luise Lindorfer od wyroku wydanego 18 marca 2004 r. przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (piąta izba) w sprawie T-204/01 M.-L. Lindorfer przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-227/04 P)

(2004/C 190/17)

Dnia 2 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło, złożone przez Marie-Luise Lindorfer, reprezentowaną przez G. Vandersandena i L. Levi, odwołanie od wyroku wydanego 18 marca 2004 r. przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (piąta izba) w sprawie T-204/01, M.-L. Lindorfer przeciwko Radzie Unii Europejskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 18 marca 2004 r. w sprawie T-204/01;
- uwzględnienie, w konsekwencji, żądań skarżącej wysuniętych w pierwszej instancji, a więc,
- orzeczenie o uchyleniu decyzji pozwanej z dnia 3 listopada 2000 r. określającej na 5 lat, 5 miesięcy i 8 dni okres składkowy, jaki należy wziąć pod uwagę dla celów obliczenia wspólnotowej emerytury skarżącej, w związku z przeniesieniem jej praw do emerytury nabytych w Austrii przed podjęciem przez nią pracy dla Wspólnot Europejskich oraz, w razie konieczności, uchylenie decyzji Rady Unii Europejskiej z dnia 31 maja 2001 r. odrzucającej sprzeciw skarżącej z dnia 2 lutego 2001 r.;
- nałożenie na pozwaną obowiązku dokonania, na poprawnej podstawie prawnej, ponownego, pozbawionego wszelkich nieprawidłowości, określenia okresu składkowego, jaki należy wziąć pod uwagę dla celów obliczenia wspólnotowej emerytury skarżącej, w związku z przeniesieniem jej praw do emerytury nabytych w Austrii;
- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania w pierwszej instancji oraz postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty:

Sąd Pierwszej Instancji naruszył artykuł 141 WE, art. 10 ust. 4 lit. b ogólnych przepisów wykonawczych⁽¹⁾, zasadę niedyskryminacji oraz obowiązek uzasadnienia.

Uznając, że Rada miała prawo uwzględnić, w formule przeliczenia, czynniki księgowe związane z wiekiem i płcią zainteresowanej, Sąd nie uwzględnił zasady niedyskryminacji, w szczególności w zakresie równego traktowania kobiet i mężczyzn. W odniesieniu do formuły przeliczenia praw nabytych w jednym systemie emerytalnym – krajowym – na prawa w

systemie wspólnotowym, Sąd dopuścił wzięcie pod uwagę czynnika rozróżniającego płeć pracownika i traktującego mniej korzystnie pracowników płci żeńskiej, uzasadniając taką formułę względami budżetowymi. Ponadto, nie odpowiadając na argumenty skarżącej, w których wykazywała, że równowaga budżetowa nie mogłaby zostać naruszona z powodu wzięcia pod uwagę określonego czynnika księgowego przy przeliczaniu okresów składkowych zaliczanych do wspólnotowego systemu emerytalnego, Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia decyzji.

Sąd nie wypowiedział się na temat zasadności istnienia dwóch wariantów wykonania art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, biorących pod uwagę albo datę przeniesienia praw do emerytury, albo datę mianowania urzędnika. Ponadto, koncentrując się wyłącznie na wynagrodzeniu podstawowym urzędnika w momencie przejścia na emeryturę i nie badając jednocześnie długości okresu składkowego, Sąd nie odpowiedział na argument skarżącej, czym naruszył obowiązek uzasadnienia swoich decyzji.

Sąd wyciąga wnioski co do prawa błędne w świetle elementów faktycznych, w szczególności przykładów podawanych przez skarżącą. Nawet jeżeli zmiany kursów walut krajowych stanowią okoliczności niezależne od Wspólnot, to nie zwalnia ich to od przestrzegania, zwłaszcza w stosunku do ich personelu, zasady niedyskryminacji, a w tym wypadku od obowiązku określenia zgodnych z tą zasadą reguł przeniesienia do systemu wspólnotowego praw do emerytury nabytych w krajowym systemie emerytalnym. Oznacza to w szczególności, że Rada nie miała prawa przyjąć formuły przeliczenia niezgodnej z tą zasadą. Zostało zaś wykazane, że miało to miejsce. Kwoty przesyłane przez krajowego ubezpieczyciela społecznego nie różnią się, z punktu widzenia zasady niedyskryminacji, w zależności od tego, czy pochodzą z kraju mającego tzw. „słabą walutę” czy z kraju mającego tzw. „silną walutę”. Sąd stwierdził zaś, że sposób traktowania tych kwot różnił się w zależności od kraju, gdyż transfery pochodzące z krajów „o słabej walucie” były traktowane w sposób bardziej korzystny. Wreszcie, Sąd nie zbadał i a fortiori nie wykazał, by takie odmienne traktowanie było obiektywnie uzasadnione. Sam fakt, że jest to wynikiem okoliczności niezależnych od Wspólnot nie stanowi takiego uzasadnienia, ponieważ to Rada postanowiła o istnieniu dwóch wariantów i to ona decyduje, w stosunku do kogo je zastosować.

⁽¹⁾ Decyzja Rady z dnia 13 lipca 1992 r. określająca ogólne przepisy wykonawcze dotyczące stosowania artykułu 11 ustępy 1 i 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników i uchylająca rozdziały IV i V decyzji Rady z dnia 26 stycznia 1970 r., zmienionej decyzją Rady z dnia 19 grudnia 1994 r.